

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

95/8560 AWW

UITSPRAAK

in het geding tussen:

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, appellant,

en

A. wonende te B., gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Appellant heeft bij brief van 10 januari 1995 aan gedaagde kennis gegeven van een besluit uit hoofde van de Algemene Weduwen- en Wezenwet (AWW), houdende ongegrond- verklaring van het bezwaar tegen een besluit van 23 december 1994, waarin de toekenning van uitkering ingevolge de AWW werd geweigerd.

De Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch heeft bij UITSPRAAK van 5 oktober 1995 het tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit vernietigd, met opdracht tot het nemen van een nieuw besluit.

Appellant is van deze uitspraak op bij aanvullend beroepschrift uiteengezette gronden in hoger beroep gekomen.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad, gehouden op 6 oktober 1996, waar appellant zich niet heeft doen vertegenwoordigen en gedaagde in persoon is verschenen, bijgestaan door mr H.H.M. van Dijk, advocaat te Oss, als haar raadsman.

II. MOTIVERING

Gedaagde heeft bij appellant een aanvraag om een pensioen of een tijdelijke uitkering ingevolge de AWW ingediend wegens het overlijden van haar echtgenoot op 25 september 1993. Deze aanvraag is bij besluit van 23 december 1994 afgewezen op de grond dat gedaagdes echtgenoot opzettelijk door haar van het leven was beroofd.

Gedaagde heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend, waarna appellant zonder dat gedaagde is gehoord het bestreden besluit heeft genomen, waarin het eerdere besluit wordt gehandhaafd.

Het bestreden besluit is door de rechtbank vernietigd, welke vernietiging in de eerste plaats hierop rust, dat appellant het besluit niet had mogen nemen zonder gedaagde te horen.

De Raad kan de rechtbank hierin niet volgen.

Uit een door een medewerker van appellant gemaakte notitie blijkt dat er een persoonlijk contact tussen deze medewerker en gedaagde is geweest bij gelegenheid van het indienen van

het bezwaarschrift en dat gedaagde toen akkoord is gegaan met het niet houden van een hoorzitting.

Naar appelland later heeft verklaard bleek uit het gesprek dat gedaagde op een hoorzitting geen prijs stelde. Dat van de zijde van appelland druk op gedaagde zou zijn uitgeoefend om van de hoorzitting af te zien, zoals door de rechtbank is verondersteld, is van de zijde van gedaagde niet bevestigd en vindt naar 's Raads oordeel onvoldoende steun in de gedingstukken. Derhalve was appelland ingevolge artikel 7:3, aanhef en sub c van de Algemene wet bestuursrecht gerechtigd van het horen af te zien.

De Raad laat verder daar wat er zij van de overige door de rechtbank geconstateerde formele gebreken in verband met het navolgende.

Het bestreden besluit berust op artikel 14, lid 1, aanhef en sub d van de AAW, waarin het volgende is bepaald:

"Geen recht op weduwnpensioen, noch op tijdelijke weduwnuitkering heeft de weduwe (...) wier echtgenoot door haar of met haar medeplichtigheid opzettelijk van het leven is beroofd".

Appelland heeft zijn besluit met name hierop gegrond, dat bij strafvonnis van de rechtbank van 15 november 1994 bewezen is verklaard dat gedaagde haar echtgenoot opzettelijk van het leven heeft beroofd. Geen aanleiding om anders te beslissen heeft voor appelland gevormd de omstandigheid dat gedaagde bij hetzelfde vonnis is ontslagen van alle rechtsvervolgning wegens noodweer.

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak op dit punt overwogen, kort samengevat, dat de situatie als bedoeld in artikel 14, lid 1, aanhef en sub d van de AAW zich in casu niet voordeed, aangezien gedaagde niet onrechtmatig handelde en de wetgever niet heeft bedoeld een persoon als gedaagde in geval van rechtmatig handelen en zonder de aanwezigheid van misbruik van de verzekering te straffen door het niet-toekennen van de uitkering.

De Raad oordeelt als volgt.

Artikel 14, lid 1, aanhef en sub d van de AAW heeft, beoordeeld naar zijn kennelijke strekking, tot doel te voorkomen dat uitkering wordt toegekend in gevallen waarin sprake is van opzettelijke be<nvloeding van het verzekerde risico, al dan niet in het kader van misbruik of oneigenlijk gebruik van die verzekering.

De wetgever heeft aan genoemde bedoeling vorm gegeven door bewoordingen te bezigen die aansluiten bij de tekst van enkele artikelen uit het Wetboek van Strafrecht (de artikelen 287 e.v.), waarin het opzettelijk van het leven beroven van een ander strafbaar wordt gesteld. De aldus gelegde verbinding met het strafrecht kan naar het oordeel van de Raad echter niet zo beperkt worden opgevat dat geen verband zou bestaan met die -andere- strafrechtelijke bepalingen welke in het gegeven geval de strafbaarheid opheffen. Met name is de Raad van oordeel dat de wetgever met de onderhavige bepaling niet kan hebben beoogd het recht op weduwnpensioen te ontzeggen in die gevallen waarin, zoals in casu, naar het oordeel van de strafrechter terzake van het gepleegde feit de strafbaarheid ontbreekt op grond van noodweer.

Dit brengt mee dat op dit punt het oordeel van de rechtbank dient te worden gevolgd, zodat de aangevallen uitspraak in stand moet blijven.

Dit leidt er toe dat van appellant een griffierecht van f 600,-- dient te worden geheven. Voorts dient appellant te worden veroordeeld in de proceskosten van gedaagde in hoger beroep, welke worden gesteld op f 710,-- aan kosten van rechtsbijstand en f 46,34 aan reiskosten.

Beslist wordt als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak;

Veroordeelt appellant in de proceskosten van gedaagde tot een bedrag van f 756,34, te betalen door de Sociale Verzekeringsbank;

Verstaat dat van de Sociale Verzekeringsbank een griffierecht van f 600,-- wordt geheven.

Aldus gegeven door mr N.J. Haverkamp als voorzitter en mr H.J. Grendel en mr F.P. Zwart als leden, in tegenwoordigheid van mr S. Breuls als griffier en uitgesproken in het openbaar op 18 december 1996.

(get.) N.J. Haverkamp.

(get.) S. Preuts.

18 december 1996